

VRŠOVICKÝ

1/2021

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milé sestry, milí bratři.

Do nového roku jsme letos vstoupili - já a moje rodina - obdarováni dárky made in China zvanými Covid - 19. Nejmenší z našich dětí prakticky žádné příznaky nepociťovaly. Na jejich aktivitách a energičnosti nemoc nic neubrala. U starších dětí to bylo podobné, jako když mívají chřipku. Já a žena jsme měli kašel, k tomu mírný dechový diskomfort, únava, zvýšená teplota. Nemoc je s každou věkovou generací naléhavější: děti to zpravidla mají na pohodu, střední věk s mírnými obtížemi, ale čím je člověk starší, tím víc na něho nemoc může dolehnout. V našem případě se jednoznačně jednalo o lehký průběh bez výraznějších komplikací. Co bylo zvláštní byla absence čichu a chuťových vjemů. I když jsme se shodli na tom, že z pětice lidských smyslů se jedná o dva nejsnáze obětovatelné, oč horší by bylo - být jenom na čas, přijít o sluch, o zrak, přece jenom bylo nezvyklé ze dne na den nic necítit: jídlo bez chuti, svět bez vůní a zápachů. Uvědomil jsem si na tom známou pravdu, že cenu věcí, ale také vjemů, ba dokonce i lidí samotných, si často člověk začíná uvědomovat až v okamžiku, kdy o ně přichází. Zde se jednalo - v našem případě, o ztrátu dočasnou, ale možná právě v tom spatřuji jistý "výchovní aspekt" onemocnění Covidem pro ty šťastnější z nás, kteří se uzdravili. Víte o mě, že nejsem zastáncem výkladu této nemoci jako Božích trestů, egyptských ran doléhajících na hříšné lidstvo - takovou troufalost nahlížet Pánu Bohu do karet a tvrdit, co je jeho úradkem a jak co myslel, nemám.

Poučení ale vidím v tom, že si začneme víc vážit i zdánlivě obyčejných a samozřejmě se jevících věcí, třeba, že můžeme cítit. Když jsme byli před lety na výstavě artefaktů vyzvednutých z potopeného Titanicu, jedním z nejzajímavějších byla pro mě sada flakónů, která patřila jakémusi prodejci parfémů, který na Titanicu cestoval do Ameriky. Návštěvníci výstavy mohli z otevřených ampulek stále cítit v nich dávno ukryté vůně, jejichž odér, narozdíl od lidí, kteří se jím krášlili, byl stále přítomný. Odborníci říkají, že čichový vjem zanechává v mysli člověka jednu z nejhlubších stop, jejíž trvanlivost mnohanásobně převyšuje například schopnost vybavit si konkrétní slova, pokud je však zážitek doprovázen jedinečným čichovým vjemem, je vysoká pravděpodobnost, že si jej vybavíte zcela jasně i po desítkách let. Vida, za co všechno můžeme vděčit čichu. Další známá pravda říká, že lidé zapomenou, co od vás slyšeli, ale budou si pamatovat, jak se vedle vás cítili. Mějme to na paměti a buďme vůní Kristovou v našem unaveném, nemocném a necitlivém světě, ve kterém je zázrak být na živu, cítit, dýchat, zkrátka být. Hodně zdraví v novém roce!

David Frýdl

NOVOROČNÍ MODLTBA

Chválíme Te dobrotivý Pane za nový rok, ve kterém smíme žít.

Chválíme Tě za všechno dobré a krásné, co máš pro nás připravené.

Toužíme přijmout každou Tvou milost a vykonat všechno dobro, které s tvou pomocí vykonat můžeme.

Prosíme, požehnej nám. Požehnej svou láskou každý den, každé setkání, veď naše rozhodnutí, aby se uskutečňovaly jen Tvé záměry v našem životě, v naší náboženské obci, diecézi, církvi, i v celém našem národě. Amen

NEDĚLE V LEDNU

Nový rok – Jména Ježíš 1. ledna 2021

Hospodine, zachraň nás, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu. (Žalm 106,47)

První čtení: Exodus 34,1–7a

Druhé čtení: Římanům 1,1–7

Evangelium: Lukáš 2,15–21

I. neděle po Zjevení – Křtu Páně

10. ledna 2021

Vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. (Galatským 3,27)

První čtení: Genesis 1,1–5

Druhé čtení: Skutky 19,1–7

Evangelium: Marek 1,4–11

II. neděle po vánocích 3. ledna 2021

Hospodin kraluje, oděl se důstojností. Oděl se Hospodin, opásal mocí (Žalm 93, 1)

První čtení: Jeremjáš 31, 7-11

Druhé čtení: Efezským 1, 3-14

Evangelium: Jan 1, 10-18

II. neděle po Zjevení 17. ledna 2021

Ať se ti klaní celá země a zpívá ti žalmy, ať zpívá žalmy tvému jménu. (Žalm 66,4)

První čtení: 1. Samuelova 3,3b–10.19

Druhé čtení: 1. Korintským 6,12–20

Evangelium: Jan 1,43–51

Zjevení Páně (Epifanie) 6. ledna 2021

I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán, kterého hledáte, posel smlouvy, po němž toužíte. (Malachiáš 3,1)

První čtení: Izajáš 60,1–6

Druhé čtení: Efezským 3,1–12

Evangelium: Matouš 2,1–12

III. neděle po Zjevení 24. ledna 2021

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. (Žalm 98,1.2)

První čtení (varianta I): Jonáš 3,1–5.10

Druhé čtení (varianta I): 1. Korintským 7,29–31

Evangelium: Marek 1,14–20

Zrod Církve československé husitské pátek 8. ledna 2021

Jak milé jsou tvé příbytky, Hospodine zástupů! Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích. (Žalm 84,2)

První čtení: Izajáš 56,1.6–7

Druhé čtení: Efezským 2,19–22

Evangelium: Lukáš 19,1–10

IV. neděle po Zjevení 31. ledna 2021

Kdo je jako Hospodin, náš Bůh, jenž tak vysoko trůní? Sestupuje níže, aby viděl na nebesa a na zemi. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka. (Žalm 113,5–7)

První čtení: Deuteronomium 18,15–20

Druhé čtení: 1. Korintským 8,1b–13

Evangelium: Marek 1,21–28

1Sm 3, 3b-10.19

1K 6, 12-20

ev. J 1, 43-51

POD FÍKEM

Samuel a Natanael - dva muži, o kterých hovoří Bible. První byl jedním z největších proroků Starého zákona, muž, který pomazal Davida za budoucího krále nad Izraelem, ten, který ustanovil Saula za prvního krále, svědek velikých Božích věcí. Natanael je zmíněn právě v tom jediném, dnes čteném textu z Janova evangelia. Mezi ním a Samuelem leželo mnoho staletí. Natanael byl současníkem Ježíšovým - znalcem Zákona. Sedět pod fíkem, jak charakterizuje jeho typickou životní roli Jan, neznamenovalo odpočívat a v klidu si hovět, nýbrž studovat Zákon, zabývat se posvátným Písmem, hledat v něm odpovědi na své životní otázky, to byla role a to byl úkol Natanaelův, a oba: Samuel i Natanael se jedinečným způsobem setkávají s Bohem. Mají ho oba ve svém jménu: Samuel dokonce tak, že překladem jeho jména je Jméno Boží - Šemu el - Boží Jméno, Natanael znamená Boží dar, Dar od Boha, Bohem darovaný. Samuel se s Bohem setkává ještě jako dítě. Stává se na přání své matky Chány chrámovým služebníkem. Slouží u kněze Élího, kde na třetí zavolání je osloven Bohem. Ten příběh bývá většinou důvěrně známý těm, kteří někdy prošli výukou biblické dějepavy. Mnohokrát jsem ho dětem vyprávěl při výuce náboženství, přesto až při přípravě textu této promluvy jsem si poprvé všiml pozoruhodné věci. Bible hovoří o trojím zavolání Samuela. Vždycky jsem

měl tendenci líčit dětem dramaticky, jak Bůh poprvé volá Samuela jménem, podruhé, a teprve na třetí zavolání po předchozí radě kněze Élího Samuel poslechne Boží hlas. Bible však událost líčí poněkud odlišně. O charakteru prvních dvou zavolání nevíme vůbec nic, nežli to, že Samuel ležel. Nevíme co a jak Hospodin na Samuela zavola, protože to v Bibli zmíněno není. Jenom to říká biblický autor, že Samuel odpovídá „Tu jsem,“ a má za to, že ho volá jeho kněz Élí. Teprve na podruhé je na radu Élího upozorněn na to, že chlapce oslovuje Bůh. A je to až třetí zavolání, ve kterém je dvakrát zopakováno chlapcovo jméno a Samuel odpovídá: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ My bychom si rádi poslechli, co Bůh chlapci po tak dramatickém trojím úvodu sdělil, ale to už Bible neuvádí. Zůstává jenom věta, že Samuel vyrůstal a Bůh byl s ním a nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem. Starozákonní svědectví o Samuelovi je přesvědčivým důkazem toho, že náboženská výchova má už od útlého věku své opodstatnění. Kdyby se Chána, jeho matka, rozhodovala po vzoru mnoha současných rodičů, kteří duchovní vývoj svých potomků ponechávají na jejich budoucím „svobodném“ rozhodnutí, nejlépe v dospělosti, nejspíš by Izraelité neměli své slavné krále Saula a Davida, protože by je neměl kdo pomazat. Samuel uslyšel Boží hlas třikrát, to znamená

postupně a my nevíme nic o povaze tohoto Božího oslovení. Co však víme je, že vyrůstal v chrámové svatyni, byl v úzkém kontaktu s knězem. Nechal se vést jeho radou, neboť to byl kněz, který vůči svěřenému dítěti uplatnil moudrou vnímavost, že je to Bůh, který Samuela oslovil. V souvislosti s knězem Élíím, jeho vychovatelem a opatrovníkem v Šílské svatyni stojí ještě za zmínku kontrast mezi jeho pěti nezdárnými syny a Samuelem. U vlastních dětí se Élímu vnímavost vůči Božímu hlasu probudit nepodařilo, u svěřeného ano. I v tom můžeme najít povzbuzení pro ty, kterým se náboženská výchova vlastních dětí nepodařila; na příkladu Élího vidíme, co ještě v takovém případě zůstává: možnost za své děti se modlit a nemyslet si, že už není žádný, kdo by na naše svědectví o Bohu nečekal, možná je to jiné dítě, jiný dospělý, kterého nám Bůh staví do cesty, abychom mu dobrou zprávu, kterou jsme od Boha obdrželi, předali. Samuel se jako dítě poslušně vrací na své místo, potřetí ulehá a Bible hovoří o tom, že Hospodin přišel, stanul a zavolal: Samueli, Samueli. Na to on odpovídá: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ Již bylo řečeno, že obsah Boží řeči neznáme. Bylo to sdělení určené Samuelovi a ne nám. Samuel od té chvíle rostl s Bohem. Jeho duchovní vývoj určila jeho odpověď na Boží zavolání: „Mluv, tvůj služebník slyší...“ Otevírat se Božímu hlasu, naslouchat mu, tehdy, když jsme zavoláni, umět se postavit Božímu zavolání, času, ve kterém přichází do našeho života Bůh, Bůh, který se stává naší zkušeností a mluví nám do života. Co Bůh říkal Samuelovi nevíme a pro

naš vlastní prožitek víry to důležité není. Tím důležitým je, co Bůh říká nám, co je tím Božím sdělením a dobrou zprávou od Boha pro náš život. A zdali jsme skutečně těmi, kteří podobně jako chlapec Samuel „vyrůstají“ s Bohem, zdali v každém věku rosteme ve víře tak, že Bůh je s námi a zda nedopouštíme, aby Boží slova pro nás padala na zem.

Natanael, druhý z mužů, které připomíná dnešní neděle, se ve své dospělosti setkává s Ježíšem. Je poučeným znalcem Zákona. Studuje Boží slovo, ve kterém se dobře orientuje. Ani to mu však nezabrání v tom, aby ve správný čas přehodil výhybku na své duchovní cestě a vydal se jiným směrem, navzdory svým očekáváním a dobrým předpokladům, ke kterým dospěl studiem svatých textů. To, co zásadně mění jeho životní směřování je setkání s Ježíšem. Coby znalec Zákona čekal na muže z Betléma a dočkal se příchozího z Nazaretu. Nechává se vést Ježíšem, i když měl jiné duchovní představy o Mesiáši a nejspíš i o své duchovní cestě. Ježíš Natanaele důvěrně zná, znal ho dávno předtím, nežli byl osloven Filipem, nežli usedl pod fík. Zkušenost Samuelova i Natanaelova je stále inspirativní. Staletí nic neubrala na jejich aktuálnosti. Oba nám dosvědčují, že setkání s Bohem otevírá před člověkem nový obzor v jakémkoliv věku a v jakékoliv situaci, že vždycky stojí za to přidržet se Božího jména, být tím, kterému je Bůh tím nejlepším darem.

Amen

Kázání 15. ledna 2012 v Husově sboru ve Vršovcích o II. neděli po Zjevení Páně

PROGRAM NA LEDEN

3.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží O. Nováček
9.1.	sobota	15 hod.	bohoslužba k 101. výročí vzniku ČČSH	chrám sv. Mikuláše
10.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
24.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
29.1.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	v sákrstii
31.1.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

Po dobu nouzového stavu platí omezené úřední hodiny farní kanceláře. Otevřeno je vždy v pondělí a ve středu od 13 do 18 hodin. Bohoslužby probíhají dle aktuální protiepidemiologické situace, informace jsou zveřejňovány na webu www.husuvsbor.cz

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

MOUDROST KRÁLOVSKÁ

Žalm 72, 10-15

Izajáš 60, 1-6

Efezským 1, 3-14

Matouš 1, 1-12

Když bylo Judské království zničeno Babyloňany a jeho obyvatelé násilím odvedeni do zajetí, mohli se mnozí synové a dcery Izraele cítit zoufale. Co jim bude platné, když dosáhnou v Babylonii velkých úspěchů, když se do své slavné vlasti již nikdy nevrátí? Podobně se mohli cítit vyhnanci z 30leté války, vystěhovalci z 19. století, uprchlíci z roku 1948 a 1968, když dosáhli v Americe velkých úspěchů, ale domů se vrátit nemohli.

A i když se vrátili, čekala je často malost společenská nebo lidská. Závist těch, kteří sklonili šíji, zlomili páteř a hlavně, že přežili.

Možná se proto mnoho dětí vyhnanců už z Babylonu nevrátilo s Ezdrášem a Nehemiášem do obnoveného Jeruzaléma. Stačilo asi 70 let, a cítili, že se nemají kam vracet. A co teprve asi po 700 letech?

Ale co je pro lidi zoufalé, nepředstavitelné, to je u Boha možné. Další a další generace potomků uprchlíků stále více vrůstali do Babylonské společnosti a dostávali se do její špičky. Výkvětu babylonské vědy a hrdé aristokracie se tehdy říkalo *mágové*.

A je docela pravděpodobné, že potomci vyhnanců byli mezi těmi, kteří ve svém vlastním oboru, královské vědě astronomii, objevili úžasnou novou skutečnost.

V jejich vlasti, o které slyšeli už jen pohádky, se narodí Král, který splní sny všech lidí na celém světě, sny mnoha generací.

Určitě se dobře připravili na výběrové řízení, zvítězili a teď jedou jako delegace do dávné, vlastně už spíše pohádkové, vlasti, vyjádřit svou úctu novému Králi.

A kde hledat Krále jinde, než v královském městě, v královském paláci.

A skutečně, jejich milované hvězdy, jedinečný přírodní úkaz, je vedly správně na západ, do místa jejich touhy.

Paradoxně si to umíme představit, i když prohozeně.

Byli si jisti, že konečně budou přivítáni upřímně. Že nikdo proti nim nepoštve vlivné lidi jejich pradávnej vlasti.

Židé právě v té době toužebně vyhlíželi Mesiáše. Jejich země byla v té době pod římskou nadvládou, jejich proroci slibovali příchod Krále, který obnoví jejich království v síle a moci Hospodinově, aspoň takové, jakou mělo za králů Davida a Šalomouna.

A ani římsští okupanti nebudou proti. I Římané očekávali, podle zaslíbení krále jejich básníků, Vergilia, narození Syna, příchod Zlatého věku, právě v té době.

I v tom je podobnost jmen s dnešní dobou úžasná.

Jaké muselo být zklamání učenců, když zjistili, že jejich Království není takové, jaké si vysnili. O jejich stávajícím králi ani nemluvě.

I bez varování anděla by mu nevěřili. Herodes je chtěl podvést a podvedl sám sebe, protože uvěřil, že jeho lest nebude prokouknuta.

A jejich hvězda náhle změnila směr. Už nešla na západ, ale na jih. Jakou naději jim může přinést chudý jih, když je vytoužený západ, královský Jeruzalém, zklamal?

Tak aspoň došli až do maličkého Betléma a předali novému Králi královské dary.

Ježíškovi a jeho rodičům byly ty dary jen přítěží. Museli rychle prchnout směrem k Egyptu, aby to každý viděl.

To, co teď řeknu, nevím jistě. Ale vím, co by na jejich místě udělal obyčejný Čech.

Prchnul by do Egypta, to se nedalo a nemělo utajit před Státní bezpečností, ale cestou by se odvážil zastavit přímo pod svícnem, v Herodově Jeruzalému, v Chrámu, aby splnil Boží vůli a vlastně i Boží proroctví, a nechal své dítě obřezat.

Teprve pak by Herodovi prchnul přímo před nosem.

A královská tajná policie by zatím zbytečně prohledávala celé pohraničí. A až by byla odvolána, předvolána na kobereček, Josef s rodinou by konečně zmizeli za kopečky.

Čím se může chudý jih prosadit?

Čím se může chudá církev dnes prosadit?

Ničím. A to je dobře.

Celé dobrodružství mudrců je spojeno, jak upozornil profesor Nového zákona Petr Pokorný, s objevením dostředivé misie - s očekáváním, že se národy budou sbíhat sami k jeruzalémskému chrámu.

Ježíš na to připravil Izrael, jeho žáci měli nás, lidi z pohanů, na toto přibíhání na konci věků také připravit. Měli nás učit zodpovídat otázky těch moudrých, kteří přiběhnou.

Kdybychom chtěli Ježíšův příběh aktualizovat, pokládal bych právě tuto dostředivou, životní, misii za aktuálnější, než je misie stylu propagandy, protože mám dojem, že křesťané dnes věnují příliš mnoho pozornosti tomu, jak vzbudit pozornost, a neuvědomují si, že zájem tu již je, ale je to velmi křehká květinka.

Že problémem je schopnost církve (myslím teď církev obecně, každého věřícího) vnímat vyslechnout a zodpovědět otázky, které jí její okolí klade. V tomto smyslu příběh mudrců přicházejících do Jeruzaléma naznačuje, co moudří lidé očekávají jako dovršení dějin.

Vlastně něco víc, než odpovídat, žít v Boží milosti a péči. Žít denně v Ježíšově rodině.

Něčeho podobného si všiml křesťanský učenec Origénes ve 2 století, v době krutého pronásledování, kdy o evangelizaci v dnešním slova smyslu nemohla být řeč. Řekl: Když chcete přinést Evangelium římskému vojákovvi, pozvěte ho do své rodiny. Vždyť on nikdy rodinu neměl.

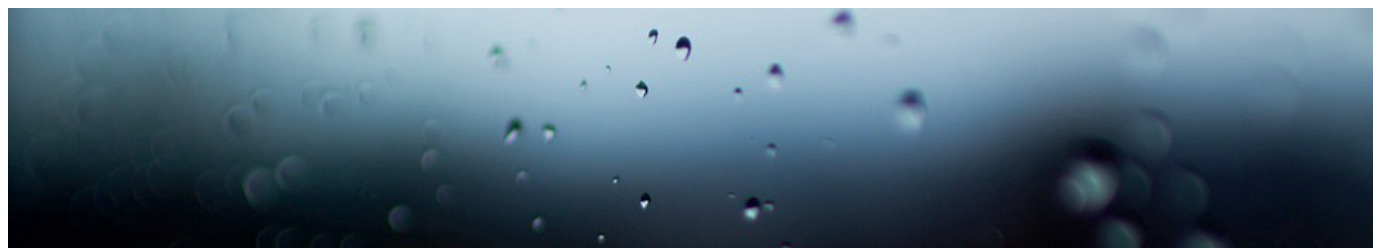
Jak napsal Karel Čapek: Betlém není příliš malý pro krále ani pro Krále. Je malý, když nemá domov pro nejmenší děťátko.

Oldřich Stehlík

Mt 25, 1-13

Mým předchůdcem ve službě faráře v podkrkonošském městečku Vysokém nad Jizerou byl na katolické faře páter Ladislav Kubíček, shodou okolností původní profesí gynekolog, který prožil to, co je nazýváno tzv. pozdní vokací, ve které rezignoval na lékařskou profesi a přijal povolání ke kněžské službě, které se pak cele věnoval až do své tragické smrti na faře v Třebenicích. Jako farář – porodník na venkovské horské oblasti mnohokrát zastupoval své kolegy lékaře v případě akutních porodů, když se pro množství sněhu nedostavila k rodičce sanitka včas. Byl tak nesčetněkrát účasten procesu rození, přičemž si uvědomoval posvátnost jedinečného okamžiku, ve kterém člověk vstupuje do světa, a ve stejné vážnosti a úctě měl i chvíli poslední, kdy člověk z tohoto světa odchází do nové, pro nás zatím nepoznané dimenze, která však není ničím jiným, nežli návratem domů, porodem a zázrakem zrození pro nový život. V takové víře se pak tento vzácný kněz loučil se svými zemřelými farníky, přičemž pozůstalé účinně potěšoval v jejich zármutku slovy, která si já od té doby od pátera Kubíčka vypůjčuji, kdykoliv jsem požádán, abych se loučil s někým, kdo se narodil pro věčnost: „Cítíme smutek, místo po tom, který odešel, je zoufale prázdné, ale ten, s nímž se loučíme, by už v tuto chvíli nechtěl měnit s nikým z nás. A to nic nemění na vztahu lásky, kterou máme my k němu a on k nám. Jenom už je v radosti, kterou si my nedokážeme představit.“ Přichází mi na mysl spojitost těchto slov hlubokého křesťanského vyznání víry ve věčný život s jedním z indiánských úsloví, které říká: „Když ses narodil, ty jsi plakal, a všichni okolo tebe se smáli. Žij svůj život tak, aby až z něho odejdeš – ty ses smál, a všichni okolo tebe, aby plakali.“ Váš smutek za Karlem, to, že jste přišli, abyste se s ním rozloučili, poděkovali za jeho život, vaše slzy, jsou potvrzením nejen toho, jak moc jste ho měli rádi, nakolik jste si ho vážili, ale také toho, že svůj život nežil marně, že měl svůj hluboký smysl, význam o kterém víte, že jste si vědomi smyslu a všeho dobrého, co ve svém životě udělal, vážíte si toho a jste vděční za to, že jste ho znali. Já tak k této smutné a vážné chvíli přistupuji, na jedné straně se smutkem, že už se nikdy tady na zemi nevidíme, že v tomto čase už nenavážeme na náš poslední rozhovor, ale na druhé straně s radostí a vděčností za to, že jsem ho mohl, byť v mém případě jenom velice letmo poznat. Oč lépe jste na tom vy, kteří jste ho znali – jako manžela, otce, sourozence, dědečka, přítele, kolegu v práci, skvělého lékaře, obětavého člověka, pro kterého neplatily ordinační ani úřední hodiny, vtipného, vzdělaného a kultivovaného společníka, v jehož blízkosti vám nemohlo být jinak než dobře. Tak jsem ho poznal já, k našemu prvnímu setkání došlo shodou zvláštních okolností na pohřbu jeho maminky, se kterou jsem se loučil v kostele ve Vršovicích před deseti lety, také byl prosinec, a ani jeden z nás jsme netušili, že tím pohřbem otevíráme řadu následných setkání, mezi které patří i toto poslední, jsou mezi nimi tak tři pohřby a jedna svatba, ale i narození mé dcery Šaron, které jsem s Karlem řešil v souvislosti s přípravou na pohřeb Elištiny

maminky, který jsem vykonával v samotném závěru třetího trimestru mé ženy, přičemž Karel nám byl nablízku svou odborností, uvážlivostí zkušeného porodníka a dobrou radou – tak mi také zůstal v paměti: jako laskavý, vstřícný člověk s velikou mírou empatie. Na jedno z vyšetření následné gravidity mé ženy do porodnice u Apolináře o několik let později ji také vzal on. Naposledy nám byl lékařsky nápomocen i v počátku tohoto roku. Schválně jsem si vyhledal obě ta pohřební kázání a jedno kázání svatební, které jsem měl na tomto místě, - opět, jak jinak, nežli počátkem prosince před osmi lety. Zajímalo mě, jaká slova jsem volil, co jsem říkal a co ode mě Karel opakovaně slyšel. S překvapením jsem zjistil, že na pohřbu jeho maminky jsem použil, aniž bych tušil, že pohřbívám matku porodníka, příměr, který mě napadl ještě jako studenta bohosloví, ve kterém jsem smrt a z ní plynoucí strach a ohrožení přirovnával k pocitům člověka, který se porodními cestami vydává vstříc narození do posud nepoznané reality, která pak následně předčí všechna jeho dřívější očekávání a dokonce mu umožní poznat matku tváří v tvář. Při svatebním kázání na tomto místě před osmi lety jsem citoval básníka lékaře Aloise Volkmana, kterého Karel poznal i osobně: „Plodové vody brázdili jsme – k mysu dobré naděje mateřské – kde vystupujeme batolivě a s pády – na objevenou pevninu. – A padáme-li – nejsou na dosah paže – jež by se těšily – na naše pozvedání.“ Až mě zamrazilo, když jsem si uvědomil, že Karlův odchod z tohoto světa se osm let poté 2. prosince, co jsem ta slova básníka zde recitoval na jeho svatbě 1. prosince 2012, ohlásil tak, že Karel na ulici upadnul a došlo k fraktuře lebky. V tu chvíli nebyly na dosah paže připravené k pozvednutí, jak tomu bývá v prvních dnech a rocích našeho života. Bolest spojenou s naším odcházením můžeme jenom ve víře nahlédnout jako porodní bolest, která je na počátku úžasného dobrodružství zvaného život. Karel v tom dosavadním životě obstál, to víme my, kteří jsme ho znali, abychom v něm obstáli my, je dobré být bdělými, neboť nevíme dne ani hodiny, jak nás řečí podobenství nabádají v tomto čase adventu prozíravé družičky chystající se na svatbu, které si včas do svých lamp pořídily olej. Přemýšlejme, co je tím naším olejem pro čas tmy. Napovím, že víra v Boží řešení, v Boží Kristovu milost, která překračuje hranice našeho narození a smrti i hranice způsobené našimi pády. Není takové tmy, které neprosvítí světlo víry, a není takového pádu, ze kterého bychom nemohli být Bohem pozvednuti. Karlovi do jeho nového života s Bohem přeji radost, která nekončí, nám pak jistotu víry, že i když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát zlého, neboť Ty se mnou jsi!

*Promluva David Frýdla na pohřbu MUDr. Karla Stanšlického, 10. 12. 2020,
kostel sv. Václava na Zderaze*

VESNICKÉ DRAČKY

Život na venkově je stále rozdílný proti přecivilizovaným městským centrům. Řekl bych, že je idyličtější, poetičtější, klidnější, méně náročný na komfort, pohodlí a kulturu i když díky sousedské řemeslné svépomoci jsou dnes venkovská stavení často udržovanější a vybavenější než ve městech. Život „na dědině“ je doposud spjat s přírodou, a jejími celoročními proměnami, s církevním kalendářem a jeho svátky, s udržovanými lidovými zvyky a obyčejí. Každoročně se peče, uklízí a chystá na posvícení, slaví se masopust i starodávné kácení máje, o Velikonocích po vsích zaznívají řehtačky a klapače, oslavují se dožinky, zažijete zde i ladovské zabíjačky a venkovské bály, dokonce i dračky - známé městským dětem už jen z pohádek a vyprávění.

Kolem Tří králů začínají na vesnicích dračky. Ta věta zní jako z Karla Václava Raise. A zatím 20 kilometrů od Prahy a několik let před koncem druhého tisíciletí lze na vesnicích ještě zažít dračky se vším, co k nim patří. Ještě stále asi platí, že „husí pýří všechno smíří“, jak traduje lidová moudrost o manželských rozepřích. Proto se i dnes vybavují nevěsty tím blahodárně působícím prostředkem péřových dek.

Sousedky, sousedé u jednoho stolu, připomínají spíše folklorní skupinku, rozšafně derou rukama i pusou a za nimi sem do seknice přichází jejich vlastní, veselé mládí i nevlastní příbuzenstvo, vzpomínání nebožtíci, kroniky rodinné i obecní, v nichž časy dobré i špatné si usmířeně podávají ruce, přichází přítomnost, u jejíhož křtu tyhle kmotry musejí samo sebou asistovat. Jen děti chybí u kamen a jejich hltavě zvědavé oči jsou buď ponořeny do školních učebnic, nebo do televizních obrazovek. Ale těm sousedkám jdou před očima vyprávěné epizody jako na otočení knoflíkem, ba vidí je lépe svým slábnoucím zrakem než mihotavou obrazovkou. A když se sedere všechno peří a povídání, uspořádá se na rozloučenou pohoštění, bohatší než předchozí dny, zvané doderná, jediná odměna dračkám za jejich píli. Ale ony jsou stejně odměněny jinak. Vesnické domky mžourají do zimního soumraku zřítelnicemi svých oken rozšířenějšími sice, než kdysi, ale stejně přívětivými.

V ten čas jsem byl volán na lékařskou návštěvu do domácnosti, kde se právě prastarý obřad draní peří vysluhoval. Dračky, samé známé pacientky, srdečně vítaly „nového pomocníka“. Kdypak se jim poštěstí, aby zručnost jejich práce obdivoval pan doktor? Některé naléhaly, ať to taky zkusím, „vždyť na tom nic není;“ chtěly, abych se přesvědčil, že zas tak jednoduché to draní není, jak vypadá. Jiné se obávaly, abych doma nebyl v podezření, až se vrátím „plný peří“. I s tím „novým pomocníkem“ to byla jen zdvořilost. Jsou ve skutečnosti rády za každý den, o který se ta vzácná společenská událost jejich stáří protáhne.

Když jsem zblízka žasnul nad obratností jejich deformovaných prstů, zjistil jsem zároveň, že hromádky peří jsou na stole rozprostřeny po novinách s fotografiemi letu kosmické rakety na měsíc. No ne! Vesmírem létají družice a kosmické koráby a tady létá vzduchem, jak před dvě stě lety, husí peří na duchny a na polštáře, v nichž člověk stejně zažije to nejlíbeznější přistání.

Vesnické dračky - vzácný žánrový obrázek, žádná napodobenina ani falsifikát.

A protože mám na hodinkách za pět minut půlnoc, honem vklouznout pod péřovou deku - pod ona odřená křídla, na nichž vznášíme se ve snu.

Alois Volkman

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miloš Měřinský(1967)

Helena Valterová (1939)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 12. 2019

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 207 a modlitbami členů RS. Br. farář poděkoval členům RS za jejich činnost pro sbor a církev v roce 2020 a předal jim věcné dary. Aktuální stav hotovosti ke dni 18. 12. 2020: Banka: KB 1 373,93 Kč, MMB 4 670 684,81 Kč. Pokladna: 75 820,00 Kč. Závazky po splatnosti ke dni 18. 12. 2020 nejsou žádné.

Br. farář informoval RS o uskutečněné kontrole revizní komise MČ Praha 10 čtyřletého grantu na kulturní činnost Husova sboru. Kontrola proběhla bez výhrad.

Husovu sboru byla přiznána dotace v celkové výši 9 995 585 Kč a následně byla uzavřena smlouva o čerpání těchto investičních prostředků. Projekt byl zahájen k 1. 11. 2020. Následný provozní grant na provoz Komunitního centra MANA bude zahájen po dokončení investiční části. O přidělení částky není ještě rozhodnuto.

RS odsouhlasila způsob dofinancování investiční části projektu ve výši 3 757 526 Kč formou úvěru z prostředků Pražské diecéze.

Ve věci administrace veřejné zakázky RS schvaluje uzavření smlouvy o poskytování poradenských služeb s firmou Veřejné zakázky a dotace, s.r.o. ve výši 39 900 Kč bez DPH. Firma pro náboženskou obec zpracuje zadání veřejné zakázky na stavební práce.

Ve věci stavebního dozoru RS schvaluje uzavření smlouvy příkazní s firmou EC Partner, s.r.o. ve výši 375 000 Kč bez DPH. Firma pro náboženskou obec bude zajišťovat stavební dozor v průběhu realizace stavebních prací spojených s obnovou fasád.

RS schvaluje pracovní úvazek formou DPČ s paní Terezou Vídeňkovou od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 na administraci plnění dotační smlouvy ve výši 14 600 Kč hrubé mzdy měsíčně.

RS schválila jednorázový příspěvek 2 000 Kč z Desátkového fondu na projekt Afrika Africe. Paní Tereza Krčálová představila RS svůj hudební projekt Děti zpívají dětem a rodičům, který probíhal v průběhu podzimu 2020 v Husově sboru.

RS schválila smlouvu s Centrem MANA na pronájem divadelních prostor v Husově sboru od 1. 1. – 31. 12. 2021 ve výši 250 000 Kč.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.